

τὸ πόδι καὶ ὤρμησαν εἰς τὰς νέας χρυσοφόρους ἐκτάσεις. . .

— Πραγματικῶς, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ συνέβησαν τὰ πράγματα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Χωρὶς ἄλλο. . . αἱ, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, δὲν ἐφάνηκα τυχηρὸς ! Τί συρφετός ! . . . οἱ ὑποψήφιοι τῆς κρεμάλας ὅλων τῶν ἐθνῶν ἐμαζεύθησαν ἐδῶ πέρα ! Καὶ τί γειτονεῖα διὰ τὰς κυρίας ! . . .

— Τὰς ἐξώρῃσα εἰς τὸν φοινικικὸν πύργον, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί, ἐδῶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνουν.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον . . . Εἶνε ἤσυχοι τοῦλάχιστον ἐκεῖ κάτω ;

— Ἐντελῶς κανεῖς ἀπὸ τοὺς προκομμένους αὐτοὺς δὲν ἐξεμίτισε πρὸς τὸν πύργον. Εἶνε ἐντελῶς μόναι, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ πᾶμε νὰ πάρουμε ἀπὸ ἕνα φλιτζάνι τσάι εἰς τὸ ἀρχοντικὸ των.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀφ' οὗ πρῶτον κανονίσωμεν τὰς ὑποθέσεις μας, εἶπεν ὁ λόρδος Φάιρφηλδ.

Ἀφ' οὗ ἐπροσάκλεσαν καὶ τὸν ἰατρὸν Λωμόνδον καὶ τὸν Βέμπερ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Μασσαί, ὁ λόρδος Φάιρφηλδ ἐξέθεσεν εἰς τοῖον σημεῖον εὐρίσκοντο ἡ ἐπιχειρήσεις. Ἡ ἐπιτυχία ὑπερέβη καὶ τὰς τολμηροτέρας ἐλπίδας.

Σπουδαιότατη ἐταιρεία ἰδρύθη εἰς τὸ Λονδίνον, κατὰ τὰς τηλεγραφικὰς ὁδηγίας του, ὑπὸ τὸ ὄνομα Mammoth Gold Fields Company, Limited, με κεφάλαιον τεσσαρῶν ἑκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν, εἰς μετοχὰς δύομισι σεληνίων. Οἱ διευθυνταὶ ἀπέστειλαν ἤδη με μεγάλην ταχύτητα τὸ ἀναγκαιὸν ὕλικόν ὃ δὲ λόρδος Φάιρφηλδ ἐφρόνει ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἔπρεπε νὰ λυπῶνται διὰ τὴν συσσώρευσιν ἐκεῖ τῶσων χιλιάδων ἀνθρώπων, ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ εἶνε κατευχαριστημένοι, διότι θὰ εἶχον προχείρους ἀφθότους ἐργάτας, τῶν ὁποίων εἶχον τόσῃν ἀνάγκην. Ὁ λόρδος Φάιρφηλδ ἐνόμισε καλὸν νὰ ἔλθῃ εἰς Μασσαί, ὅπως τῶν ἐκτάκτως εὐχαρίστων εἰδήσεων, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ τὰς ὁποίας ἠθέλησε νὰ ἀνακοινώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς τοὺς συντρόφους του. Αἱ μετοχαὶ ἐζητοῦντο παντοῦ καὶ ὑψώθησαν καταπληκτικῶς.

Μετὰ τὰς πληροφορίας ταύτας, αἱ ὁποῖαι ἠκούσθησαν με μεγάλην χαρὰν, ὁ κ. Μασσαί ὠδήγησε τὸν λόρδον Φάιρφηλδ εἰς τὸν πύργον, ὅπου ἡ κυρία Μασσαί καὶ αἱ θυγατέρες τῆς τὸν ὑπεδέχθησαν με πολλὴν εὐγένειαν.

Ὁ Λόρδος Φάιρφηλδ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Μασσαί, ἀπὸ τὴν στιγμήν δὲ ἐκείνην κύματα ἐπιστολῶν ἐφθάνον ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, φέροντα ὅλον ἐνθαρρυντικώτερας εἰδήσεις. Ἐζήτουν δὲ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν ὄχι μόνον τραπέζιται καὶ κεφαλαιοῦχοι, ἀλλὰ

καὶ μικροὶ ἐισοδηματῖαι, καὶ ἐργάται, καὶ τὰ μικρὰ «κομποδέματα.»

Ὅταν ὁ κ. Μασσαί, ὅστις δὲν εἶχε τίποτε μυστικὸν ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ἀνεκρίνωσεν εἰς αὐτὴν τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας γέροντες ἢ γῆραι ἐστήριζον εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν τοῦ χρυσορυχείου, δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Οἱ κακόμενοι ! ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ διαψευθοῦν αἱ ἐλπίδες των ! Ἡ ἀγάπη καὶ ἐνάρετος αὐτῆ γυνῆ, ἡ ὁποία δὲν ἠγάπα τὰ χρήματα, ἦτο δὲ φίλη τῆς τάξεως καὶ ἠὲ χαριστεῖτο με τὸ ὀλίγον, θὰ ἐθυσίαζεν ὅλον τὸν ἐπιζόμενον πλοῦτον καὶ ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας, τὰ ὁποῖα συνδέονται με αὐτὸν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ ἔχη κανὲν βάρος εἰς τὴν ψυχὴν της, καμῖν εὐθύνην. Εἶχε παραδείγματα πρόσφατα καὶ τραγικὰ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διατρέχουν τὰ μικρὰ βαλάντια εἰς τὰς μακρινὰς αὐτὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας οἱ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι εὐρίσκουν τρόπον νὰ κερδίσουν ἑκατομμύρια. Ἐν ἀπὸ τὰ παραδείγματα ταῦτα ἦτο ἡ Μαργαρίνα, ἡ ὁποία εἰς μίαν τοιαύτην ἐπιχειρήσιν ἔχασεν ὅλας τὰς οἰκονομίας της, τὰς ὁποίας ἐμάζευσεν με κόπους καὶ με στερήσεις εἰκοσι ἐτῶν ὀλοκλήρων. Οἱ θρηνοὶ της ἀντήχουν ἀκόμη εἰς τὰ ὦτα τῆς κυρίας της.

— Ἀχ, πᾶν τὰ φραγκάκια μου ! . . . Ἐχρῶ πῶς τὰχῳ ἔμπρός μου ἀκόμη, πᾶν τῆ χιλιαδοῦλες μου, σωτῆς δέκα, ποῦ νὰ δεκατίη ἢ πανοῦκλα κείνους ποῦ μού τες ἀρπαξάν. Μίαν ἡμέρα, ὅταν ἤμασθε ἔσθον τόπο μας ἀκόμη, μοῦδειξαν ἔσθον δρόμο ἕνα κύριο ποῦ τσέπωσε ἕνα ἑκατομμύριο ἀπὸ τὲς πτωχὲς καὶ τὲς χῆρες, καὶ γυρνῶσες με τ' ἀμάξι, περὶφρανος σὺν κόκορας εἶπα μέσα μου : τῶρα, νὰ τοῦ γυρέψω ἕνα κομμάτι ψωμί γιὰ νὰ μὴ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα, θὰ μοῦ δώσῃ τάχατε ; Δὲν βαρεῖσαι ; Ὁ γυρίση νὰ μ' ἀγριοκυττάξῃ καὶ θὰ μοῦ πῆ : Φεῦγα ἀπὸ δῶ, πῆγαινε νὰ ζητιανέψῃς, ρέψῃ ἀπ' τὴ δουλειά, γι' ἄλλο τίποτε δὲν εἶσαι ἄξια. Αἱ, τί λέτε ; θαρρεῖτε πῶς δὲν ἀνάβει τὸ αἷμα τ' ἀνθρώπου ; καὶ δὲν κλαίω τόσο τὰ ταλαράκια μου, ὅσο μοῦ καίει τὴν καρδιά μου νὰ βλέπω τοὺς κλέφτες ποῦ μ' ἀφήκαν με τὸ ποικύμισο, νὰ καμαρώνουν μέσ' τ' ἀμάξι. Σὺν ἤρχονταν νὰ μᾶς ποῦν : «Νὰ, πᾶν τὰ λεπτὰ μας, ὅλοι μείναμε χωρὶς πεντάρια, καὶ μεῖς ὅπως καὶ σεις», τί νὰ σοῦ πῶ, δὲν θὰ τῶπαιρα τόσο κατὰκαρδὰ με αὐτοὶ νᾶχουν ἑκατομμύρια κ' οἱ ἄλλοι νὰ πεθαίνουν ἔσθῃ ψάθα, αὐτὸ οὐτ' ὁ Θεὸς τὸ βαστᾷ οὐτ' ὁ διάβολος.

Μεταξὺ τῶν χρυσοθηρῶν, ἦτο καὶ κατὰ ποῖος ὀνομαζόμενος Βερνιέ, σιωπηλὸς καὶ μυστηριώδης, τοῦ ὁποίου οὐτε τὴν κατα-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. Η ΕΦΘΑΟΣ.

Καὶ μικροὶ ἐισοδηματῖαι, καὶ ἐργάται, καὶ τὰ μικρὰ «κομποδέματα.»

Ὅταν ὁ κ. Μασσαί, ὅστις δὲν εἶχε τίποτε μυστικὸν ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ἀνεκρίνωσεν εἰς αὐτὴν τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας γέροντες ἢ γῆραι ἐστήριζον εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν τοῦ χρυσορυχείου, δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Οἱ κακόμενοι ! ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ διαψευθοῦν αἱ ἐλπίδες των ! Ἡ ἀγάπη καὶ ἐνάρετος αὐτῆ γυνῆ, ἡ ὁποία δὲν ἠγάπα τὰ χρήματα, ἦτο δὲ φίλη τῆς τάξεως καὶ ἠὲ χαριστεῖτο με τὸ ὀλίγον, θὰ ἐθυσίαζεν ὅλον τὸν ἐπιζόμενον πλοῦτον καὶ ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας, τὰ ὁποῖα συνδέονται με αὐτὸν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ ἔχη κανὲν βάρος εἰς τὴν ψυχὴν της, καμῖν εὐθύνην. Εἶχε παραδείγματα πρόσφατα καὶ τραγικὰ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διατρέχουν τὰ μικρὰ βαλάντια εἰς τὰς μακρινὰς αὐτὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας οἱ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι εὐρίσκουν τρόπον νὰ κερδίσουν ἑκατομμύρια. Ἐν ἀπὸ τὰ παραδείγματα ταῦτα ἦτο ἡ Μαργαρίνα, ἡ ὁποία εἰς μίαν τοιαύτην ἐπιχειρήσιν ἔχασεν ὅλας τὰς οἰκονομίας της, τὰς ὁποίας ἐμάζευσεν με κόπους καὶ με στερήσεις εἰκοσι ἐτῶν ὀλοκλήρων. Οἱ θρηνοὶ της ἀντήχουν ἀκόμη εἰς τὰ ὦτα τῆς κυρίας της.

— Ἀχ, πᾶν τὰ φραγκάκια μου ! . . . Ἐχρῶ πῶς τὰχῳ ἔμπρός μου ἀκόμη, πᾶν τῆ χιλιαδοῦλες μου, σωτῆς δέκα, ποῦ νὰ δεκατίη ἢ πανοῦκλα κείνους ποῦ μού τες ἀρπαξάν. Μίαν ἡμέρα, ὅταν ἤμασθε ἔσθον τόπο μας ἀκόμη, μοῦδειξαν ἔσθον δρόμο ἕνα κύριο ποῦ τσέπωσε ἕνα ἑκατομμύριο ἀπὸ τὲς πτωχὲς καὶ τὲς χῆρες, καὶ γυρνῶσες με τ' ἀμάξι, περὶφρανος σὺν κόκορας εἶπα μέσα μου : τῶρα, νὰ τοῦ γυρέψω ἕνα κομμάτι ψωμί γιὰ νὰ μὴ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα, θὰ μοῦ δώσῃ τάχατε ; Δὲν βαρεῖσαι ; Ὁ γυρίση νὰ μ' ἀγριοκυττάξῃ καὶ θὰ μοῦ πῆ : Φεῦγα ἀπὸ δῶ, πῆγαινε νὰ ζητιανέψῃς, ρέψῃ ἀπ' τὴ δουλειά, γι' ἄλλο τίποτε δὲν εἶσαι ἄξια. Αἱ, τί λέτε ; θαρρεῖτε πῶς δὲν ἀνάβει τὸ αἷμα τ' ἀνθρώπου ; καὶ δὲν κλαίω τόσο τὰ ταλαράκια μου, ὅσο μοῦ καίει τὴν καρδιά μου νὰ βλέπω τοὺς κλέφτες ποῦ μ' ἀφήκαν με τὸ ποικύμισο, νὰ καμαρώνουν μέσ' τ' ἀμάξι. Σὺν ἤρχονταν νὰ μᾶς ποῦν : «Νὰ, πᾶν τὰ λεπτὰ μας, ὅλοι μείναμε χωρὶς πεντάρια, καὶ μεῖς ὅπως καὶ σεις», τί νὰ σοῦ πῶ, δὲν θὰ τῶπαιρα τόσο κατὰκαρδὰ με αὐτοὶ νᾶχουν ἑκατομμύρια κ' οἱ ἄλλοι νὰ πεθαίνουν ἔσθῃ ψάθα, αὐτὸ οὐτ' ὁ Θεὸς τὸ βαστᾷ οὐτ' ὁ διάβολος.

Μεταξὺ τῶν χρυσοθηρῶν, ἦτο καὶ κατὰ ποῖος ὀνομαζόμενος Βερνιέ, σιωπηλὸς καὶ μυστηριώδης, τοῦ ὁποίου οὐτε τὴν κατα-

γωγὴν εἴξευρε κανεῖς, οὐτε τὴν ἱστορίαν, οὐτε τὰ σχέδια δὲν ἔβλαπτε κανένα, εἰρ' γάζετο δὲ με δραστηριότητα, καὶ μόνον σκοπὸν εἶχε, φαίνεται, νὰ κερδίσῃ τὸ γρηγορώτερον ὀλίγα χρήματα καὶ νὰ φύγῃ.

Τοῦτο ἐξήρθεῖσε τοὺς ἄλλους ἐναντίον του. Ἐν ᾧ δ' ἐκείνοι διεσκέδαζον καὶ ἐξώδευον εἰς τὰ ποτὰ ἢ ἔχονον εἰς τὸ χαρτοπαίγιον τὸ κέρδος τῆς ἡμέρας, αὐτὸς δὲν ἐφαίνετο ποτε εἰς τὸ καπηλεῖον, ἐτρέφετο λιτότατα καὶ δὲν ἐπρόσφερεν εἰς κανένα τίποτε, ἀλλὰ καὶ οὐτε ἐδέχετο ἀπὸ κανένα τίποτε.

Μεταξὺ τῶν δυσηρηστημένων κατὰ τοῦ Βερνιέ ἦσαν καὶ κακοῦργοι τινες, ἔχοντες σκοτεινὸν παρελθόν, ἐξ ἐκείνων οἵτινες, ὅταν τὸ θῦμα ἀνθίσταται ἢ θέλῃ νὰ φωνάξῃ, δὲν διστάζουν νὰ κλείσουν διὰ παντὸς τὸ στόμα του.

Ἐσπέραν τινά, μίαν ἐβδομάδα περὶπου, ἀφ' οὗτου αἱ κυρίαί μετηνάστευσαν εἰς τὸν πύργον, ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν γυρὸν του—διότι εἶχε γίνῃ ὁ ἰατρὸς τῆς νέας πόλεως, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμοιβῆς ἐννοεῖται,—ὅτε ὤρμησεν ἐκ τῆς σκιάς μία ὠχρὰ γυνή, ἐντρομος, καὶ ἔκαμα μυστηριώδως νεῦμα εἰς τὸν ἰατρὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν καλύβην τοῦ Βερνιέ.

— Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν πῆτε πῶς ἐγὼ σὰς φώναξα. . . Ἐλάτε. . . ἐδῶ μέσα εἶνε κάποιος πῶχει τὴν ἀνάγκη σας ! . . .

Καὶ ἔπειτα ἐξηφανίσθη, ὡς νὰ ἐτρόμαξε δι' ὅ,τι εἶπεν.

Εἰς τὴν καλύβην ἦτο ἐξηπλωμένος ὁ Βερνιέ, πλέων εἰς τὸ αἷμα του, φέρων δέκα πληγὰς διὰ μαχαίρας, ψυχρομαχῶν, μόλις ἀναπνέων. Ὁ ἰατρὸς τὸν ἐπεριποιήθη καὶ ἐπέδεσε τὰς πληγὰς του μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ δυστυχὴς συνήλθε, καὶ ἐνθουμήθεις ὅσα συνέβησαν, ἐξερράγη εἰς δάκρυα καὶ λυγμούς. Τί ἦσαν αἱ πληγαὶ σιμὰ εἰς τὸν ἄλλον πόνον του τὸν ἀγιατρευτον ; Οἱ δολοφῶνοι τοῦ ἐκλεψάν τὸν θησαυρὸν του, ὅ,τι εἶχεν εἰκονομήσῃ, κόκκον πρὸς κόκκον χρυσοῦς κόκκων, διὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν τιμὴν του, νὰ ἐπανιδρύσῃ τὴν οἰκογενειακὴν του στέγην.

— Εἶχα ἕνα μικρὸ ἐμπόριο, ἐψέλλιζεν ὁ ταλαίπωρος, ἔπαθα ἀτυχήματα ἔχρω κόπησα ἢ μητέρα, αἱ ἀδελφαὶ μου μπηχαν σὲ δουλειά ὁ πατέρας μου, γιὰ ν' ἀποθάνῃ ἡσυχος, περιμένει νὰ πάγῳ χρήματα νὰ πληρώσωμε ὅσους εἶχαν ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς καὶ τοὺς ἐζημιώσαμε χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε. Ἐδοῦλεψα σὺν σκύλος ὅτε ἕνα κόκκο, ἀπὸ τὸ χρυσάφι ποῦ μάζεψα, δὲν ἀφήσα νὰ χαθῇ ἀπ' τὰ χέρια μου. Με κατηγοροῦν ὅτι δὲν ἐτράταρα κανένα ἕνα ποτήρι. Μὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ξοδεύω τὸ ξένο χρήμα ; Τῶρα ὅλα πᾶνε. Δὲν θὰ ξαναἰδῶ πλέον τοὺς δικούς

μου ! . . Ὁ δυστυχὴς πατέρας μου θ' ἀποθάνῃ ἀτιμασμένος ! . . Καὶ νὰ ξεῦρατε τί τίμιος ἄνθρωπος ποῦ εἶνε ! . .

Ὁ ἰατρὸς συνεκινήθη πολὺ ἀπὸ τοὺς θρήνους τούτους με γλυκεῖς δὲ λόγους τῷ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἰατρεύσῃ τὰς πληγὰς του, καὶ διέτρεξε νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἔμεινε πλησίον τοῦ ὄλην τὴν νύκτα τέλος δὲ συστάσας εἰς αὐτὸν νὰ μὴ ἀνησυχῇ, τῷ ἔδωκε ρητὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θ' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν βοήθησιν ἢ ἀνακτήσῃ τὴν τιμὴν του, ἔστω καὶ ἂν γίνῃ ἀνάγκη νὰ καταβάλῃ αὐτὸς τ' ἀπαιτούμενα χρήματα. Οἱ γλυκεῖς οὗτοι λόγοι τοῦ ἰατροῦ, τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον μετεδόθη ὡς μαγνητισμὸς εἰς τὸν πληγωμένον ἐπενήργησαν σωτικῶς ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ ἰατρὸς, ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη ὅτι καθε κίνδυνος παρήλθεν, ἐπῆγε νὰ συνηνοηθῇ με τοὺς φίλους του περὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου γεγονότος.

Εἰς τὴν ἑπαυλιν εὔρε μόνον τὸν Γεράρδον, διότι ὁ κύριος Μασσαί καὶ ὁ Ἑρρίκος εἶχον μεταβῆ, κατὰ τὴν συνήθειάν των, εἰς τὸ μεταλλεῖον ὁ νεανίας ἀκούσας τὰ γενόμενα, κατελήθη ἀπὸ μεγάλην συγκίνησιν ἀπεφασίσθη δὲ ὁ μὲν Γεράρδος νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως διόλου ἀθωρόβως ἀνάριστιν καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ, εἰ δυνατόν, τὸν δράστην ἢ τοὺς δράστας τοῦ κακούργηματος, αὐτὸς δὲ νὰ ὑπάγῃ νὰ συνηνοηθῇ με τὸν κ. Μασσαί. Τὴν ἑσπέραν, ὅτε ὅλοι συνήλθον εἰς τὴν ἑπαυλιν ὁ Γεράρδος διηγήθη τὰ ἐξῆς.

["Ἐπειτα συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἦλθεσ, ἦλθεσ, καλοκαίρι, Κι' ὁ Θεὸς πολλὰ Με τὸ ἀγῖο του χέρι Μᾶς δωρεῖ καλά.

Στὴς μυρτιές κρυμμέν' ἀηδόνια Πάλλουν λιγερὰ, Καὶ πετοῦν τὰ χελιδόνια Μ' ἑλαφρὰ πτερὰ.

Τὰ μελλίσσια με φροντίδες Ἐδῶ κ' ἐκεῖ πετοῦν, Καὶ με χάρι ἢ χρυσαλλίδες Τ' ἀνθη χαιρετοῦν.

Ἐστὰ λειβάδια πρασινίζου Χόρτα δροσερὰ Ἐστὰ ρυάκια ψιθυρίζου Τὰ γοργὰ νερὰ.

Ἐθμορφ' ἀνθη ἔσθον ἀέρα Χύνουν μυρωδιά, Κι' ἀνθοδέσμες ἔσθῃ μητέρα Φέρουν τὰ παιδιὰ.

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΕΚΑΤΟΜΒΗ ΔΙΑΔΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΑΝΑΡΕΑΣ, μεγαλύτερος, ΝΙΚΟΣ, μικρότερος. Ἀδελφοί. Εἰς τὸ σπουδαστήριόν των, μελετοῦν μαζί διὰ τὰς Ἐξετάσεις.

ΝΙΚΟΣ.—Ὀὐρ ! Μ' αὐτὴ ἡ Γεωμετρία εἶνε ἀνυπόφορη ! . . Πάλι με παραπέμπετε ἔσθῃ Πυθαγόρειον θεώρημα, κ' ἐγὼ τὸ ξεχάσα. Τὸ θυμάσαι, Ἀνδρέα ;

ΑΝΑΡΕΑΣ. (Χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τὸ βιβλίον του.)—« Παντὸς ὀρθογωνίου τριγώνου, τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτείνουσας. . .

ΝΙΚΟΣ (ζωηρῶς).—Ἄ, ναί, ναί ! « ἰσοῦται μετὰ τὸ ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν τριῶν ἄλλων πλευρῶν. »

ΑΝΑΡΕΑΣ (ὑψώνων τοὺς ὀφθαλμούς.)—Τί εἶπες ; τῶν τριῶν ἄλλων πλευρῶν ; ΝΙΚΟΣ.—Ναί ! δὲν εἶνε ἔτσι ; ΑΝΑΡΕΑΣ.—Μὰ πόσας πλευρὰς ἔχει κάθε τρίγωνον ; ΝΙΚΟΣ.—Τρεῖς ! τῶν τριῶν εἶπα. ΑΝΑΡΕΑΣ.—Καὶ ἡ ὑποτείνουσα ; τί εἶνε ἡ ὑποτείνουσα ; ΝΙΚΟΣ.—Ἐπὶ τὴν ὑποτείνουσα ! Ἐξέρω γὼ ! ΑΝΑΡΕΑΣ (γελῶν).—Χά, χά, χά ! Δὲν ἐκατάλαβες τὸ Πυθαγόρειον θεώρημα ! Δὲν ξεύρεις τί λές. « Τῶν δ' ὅ ἄλλων πλευρῶν » ἔπρεπε νὰ πῆς, γιὰ τὴν ὑποτείνουσα εἶνε ἡ τρίτη πλευρά, ἡ μεγαλύτερα, ἡ ἀπέναντι. . .

ΝΙΚΟΣ (διακόπων, ἐν ἀγανακτήσει).—Ὦχ, ἀδελφέ ! μ' ἐσκότισες ! Ἐπρεπε νὰ με διορθώσῃς : « τῶν δύο πλευρῶν » κ' ἐτελείωνε. Τί τα ἤθελες τόσα λόγια ; ἔχομε τώρα καιρὸ γιὰ διδασκαλίαν τέτοιαν ; Δὲν βλέπεις ποῦ μεθαῦριο ἔχω ἐξετάσεις, καὶ δὲν ἔμαθα οὐτε τὴ μισὴ Γεωμετρία ;

ΑΝΑΡΕΑΣ.—Μὰ ὅπως τὴ μαθαίνεις ἐσύ, παιδί μου, καλλίτερα νὰ μὴν τὴν ἐμάθαινες, καὶ οὐτε θὰ τὴν μάθης ποτε. ΝΙΚΟΣ.—Τί ἐννοεῖς δηλαδὴ ; ΑΝΑΡΕΑΣ.—Ἐννοῶ ὅτι τὴν μαθαίνεις ἀπέψω, μηχανικῶς, χωρὶς νὰ καταλαβαίνης γρῶ.

ΝΙΚΟΣ.—Καὶ τί σε νοιάζει ! Πέρνω βαθμὸ ; Προβιβάζομαι ; Αὐτὸ νὰ κυτάξῃς. Τὰ ἄλλα εἶνε κολοκύθια ! ΑΝΑΡΕΑΣ.—Μπᾶ ! εἶνε κολοκύθια νὰ μὴν ξέρῃς τὸ Πυθαγόρειον θεώρημα ; ΝΙΚΟΣ.—Πῶς δὲν το ξέρω ; Νά : (ἀπαγγέλλων ἀνευσταί.) « Παντὸς ὀρθογωνίου τριγώνου, τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτείνουσας ἰσοῦται μετὰ τὸ ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν δύο ἄλλων πλευρῶν ! » ΑΝΑΡΕΑΣ (ἀφίνει τὸ βιβλίον του καὶ ἐγείρεται, ἐκαρδισμένος ἀπὸ τὰ γέλια.) Μπράβο σου ! Ὡραία ! . .

ΝΙΚΟΣ (θυμωμένος.) Μὰ τί γελᾷς ; σὲ γαργαλεύουνε ; ΑΝΑΡΕΑΣ.—Μπᾶ ! καὶ πῶς γελᾷς ἐσύ ἅμα ἀκούς νὰ μιλᾷ παπαγάλος ; (γελᾷ.)

ΝΙΚΟΣ.—Ἐλα τῶρα, πάψε κ' ἔχομε μελέτη. ΑΝΑΡΕΑΣ.—Χαρὰ ἔσθῃ μελέτη σου ! Μὰ πέ μου, γελᾷς ἢ δὲν γελᾷς ἅμα μιλᾷ παπαγάλος ; ΝΙΚΟΣ.—Γελῶ, χάχα ! ΑΝΑΡΕΑΣ.—Καὶ ξεύρεις γιὰ τὴν γέλας, χάχα ; ΝΙΚΟΣ (θέλων νὰ στενωθῇ).—Γελῶ. . . γιὰ τὴν ὑποτείνουσα εἶνε ἡ τρίτη πλευρά, ἡ ἀπέναντι. . . ΑΝΑΡΕΑΣ (σοβαρῶν).—Ἄφησε τὰ στεῖτα καὶ ἀκούσε γιὰ τὴν γέλας. Γελᾷς, γιὰ τὴν ξεύρεις ὅτι ὁ παπαγάλος δὲν καταλαβαίνει γρῶ ἀπ' αὐτὰ ποῦ λέγει ὅτι γι' αὐτὸν εἶνε ἡχοὶ χωρὶς ἐννοίαν ὅτι τὰ λέγει ἔτσι μηχανικῶς, ὅπως τὰκούει. . . ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ σύ.

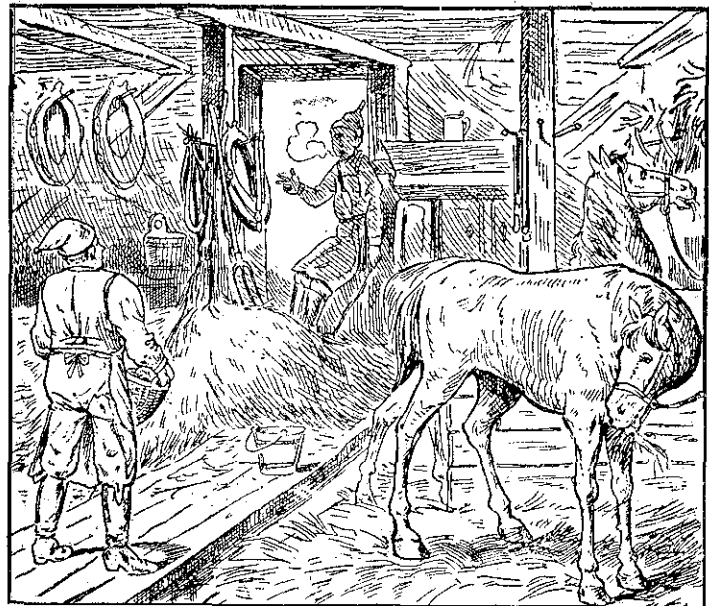
ΝΙΚΟΣ.—Γι' αὐτὸ λοιπὸν γελᾷς τῶρα μ' ἐμένα ; ΑΝΑΡΕΑΣ.—Ναί, γιὰ τὴν σε βεβαίω, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ πῶς ἀστεῖο πρᾶγμα ! Γιὰ συλλογίσου το λιγάκι ! Νὰ λέγῃ ἕνας ἄνθρωπος λόγια ποῦ δὲν τα καταλαβαίνει, ὅπως ὁ παπαγάλος ! Καὶ νὰ μὴ γυρεύῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα βαθμὸ καὶ ἕνα προδιδασμὸ ! Καὶ νὰ περνᾷ, νὰ θυσιάζῃ ἔτσι, τὰ καλλίτερα χρόνια τῆς ζωῆς του ! Καὶ ἔσθῃ ἐποχὴ ποῦ παραπονοῦνται ἄλλοι ἄνθρωποι, ὅτι δὲν τους ἀρκεῖ ὁ βίος διὰ νὰ μάθουν, ὅσα ποθοῦν νὰ ἠξεύρουν ! Σκέψου το, Νίκο. . .

ΝΙΚΟΣ.—Τὸ σκέπτομαι. . . ΑΝΑΡΕΑΣ.—Ναί, σκέψου το, γιὰ τὴν σε βεβαίω ὅτι εἶνε κάτι τι φοβερόν. Ὅχι δὲν γελῶ πειά, οὐτε θὰ γελᾷτω με τὴ μέθοδό σου. Φαντάσου, ὅτι τὸ θεώρημα αὐτὸ, ποῦ τε ἔμαθες ἐσὺ σὺν παπαγάλος, καὶ ποῦ ἔλεγες « τῶν τριῶν πλευρῶν »—ὅπως θὰ ἔλεγες « καὶ τῶν τεσσάρων » ἂν σοὺ το διώρθωναι ἔτσι, χάριν ἀστειότητος,—φαντάσου ὅτι εἶνε τόσον σπουδαῖον, ὥστε ὅταν τὸ εὔρεν ὁ Πυθαγόρας, προσέφερε μεγάλην θυσίαν !

ΝΙΚΟΣ.—Ναί, κάποτε τὸ ἀκουσα καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα τὸ θεώρημα αὐτὸ ὀνομάζεται Ἐ κ α τ ὀ μ β η. Τότε δὲν μου ἔκαμα τόσῃν ἐντύπωσιν, ἀλλὰ τῶρα, ἔσθῃν περίστασι πού μου τὸ λές ἐσύ, μού κάμνει. . . Ἀλήθεια, ἀξίζει νὰ προσέξῃ κανεῖς ἕνα τέτοιο θεώρημα, καὶ νὰ μὴν το λέγῃ ὅπως λέγει τὸ « Ἀσπρη πέτρα ξεχάσπρη ! » Κάμε μου τὴ χάρι νὰ μοῦ το ἐξηγήσῃς, νὰ το καταλάβω.

ΑΝΑΡΕΑΣ.—Εὐχαρίστως. Ἄλλὰ θὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θάλλῃς μετὰ μεθόδου. ΝΙΚΟΣ (πλησιάζων μετὰ τὸ βιβλίον του καὶ καθήμενος εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀνδρέα.)—Σοῦ το ὑπόσχομαι. Τοῦλάχιστον αὐτὴ τὴ στιγμήν ἔχω ὅλη τὴ διάθεσιν. Καὶ γιὰ τὸ μάθημα πού μου ἔδωσες σήμερον,

ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΑΛΟΓΟΝ ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

«Ένα, δύο άλογα φαίνονται εις τόν σταύλον. Άλλά, καθώς βλέπετε, υπάρχουν έπιπροσκειυαί διά τρία άλογα. Πού είνε τó τρίτον ; Είμπορείτε άρά γε νά τό εύρετε ;

Δήλωσις : Δι Μαγικά Είκόνες υπάγονται εις τās Πνευματικάς Ασκήσεις. Οι διαγωνιζόμενοι εις τās λύσεις όφείλου νά ζωγραφίσου εις τó Δυσόχαρτον και τήν Λύσιν τής Μαγικής Εικόνας άνευ περιγραφής. Όνόματα λυτών τής Μαγικής Εικόνας δέν θά δημοσιεύονται πλέον ιδιαίτέρως.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΕΡΓΟΝ

«Όταν ήμην δωδεκαετής, ένθυμούμαι, είχα όλίγην φρονιμάδα και πολλήν φιλοδοξίαν. Δυστυχώς, τó πρώτον εκ τών έλαττωμάτων τούτων δέν έσυμφωνούσε διόλου με τó δεύτερον, και άποτέλεσμα τής άσυμφωνίας ταύτης ήσαν πολλά και διάφορα κωμικά επεισόδια, τά όποια έπροκάλου τών άλλων τόν γέλωτα και έμού τήν άπογοήτευσιν.

«Έν εξ αυτών θά σας διηγηθώ σήμερον.

Τήν ήμέραν, καθ' ήν συνεπλήρωσα τά δώδεκα έτη, σκεπτόμενος ότι ήτο πλέον καιρός νά κάμω κάτι τι μέγα, άπεφάσισα νά γίνω συγγραφεύς, ή ξυγγραφεύς, όπως έλεγα τότε επί τó άτικώτερον.

«Η νέα αυτή κλίσις ώφείλετο εις τήν ιδέαν, τήν όποίαν έσχημάτισα περι έμού, ότι είχα γόνιμον φαντασίαν. Τούτο άνεκάλυφα μόνος μου, ή μάλλον τó συνεπέριαν, άκούων τήν γηραιάν παιδαγωγόν νά παραπονήται συγνά διά τας παραδόξους ιδέας, αι όποιαί μου κατέβαιναν, και αι όποιαί τήν έβασάνιζαν όχι όλίγον...

«Έν τούτοις αυτό δέν ήρκει διά νά είμαι συγγραφεύς' έπρεπε νά γράψω κάτι, νά καλλιεργήσω έν είδος λόγου και νά αναδειχθώ εις αυτό. Μετά τινος δισταγμού, εξέλεξα τó περιγραφικόν είδος. Μοι έφαινετο ότι ήμπορούσα νά εύρω εύλόγως έκφράσεις εικονικάς, λέξεις παραστατικάς, παρομοιώσεις ώραιάς, έξ εκείνων αι όποιαί ρίπτουν τρόπον τινά φώς εις τó θέμα, τó όποιον πραγματεύεται τις.

Φυσικά, δέν είχα σκεφθί άν ένας συγγραφεύς ήμπορή νά δώση εις τούς άνα-

γνώστας του περιγραφάς, και μόνον περιγραφάς. Δέν ήξευρα τότε ότι αι περιγραφαι άποτελουν τά κομήματα ενός έργου, και ότι άμκ λείπη ή ουσία, τά κομήματα είνε όλα περιττά. . . Αύτά τά ζητήματα ήσαν άνώτερα τής ήλικίας μου, και... κατώτερα τής φιλοδοξίας μου.

Μίην ήμέραν λοιπόν, έκάθησα πρό τής τραπέζης μου με τήν πρόθεσιν νά γράψω έν άριστούργημα. Έβούθησα δύο-τρεις φορές τήν γραφίδα, έκύτταξα τά άραβουργήματα τής όροφής, έξυσα τó μέτωπόν μου, και έκρουσα διά τών δακτύλων τήν τράπεζαν, ρυθμικώς και μηχανικώς. Τέλος, άρ' ού επί πολύ έκαμα χρήςιν τών διεγερτικών τούτων μέσων, ή «γόνιμος» φαντασία μου ήρχισε νά ενεργή, πληθούς φωτεινών ιδεών κατέκλυσαν τήν κεφαλήν μου, και ή γραφίς ήρχισε νά τρέχει, επί τού χάρτου με ταχύτητα σιδηροδρομικήν.

Μετά ήμίσειαν ώραν είχα τελειώση τó έπόμενον άριστοτέγνημα :

«Η νύξ ήρχισε νά βασιλεύη επί τής κτίσεως' κατ' άρχάς φαία, ως περισκελίς στρατιώτου (τού πεζικού), κατόπι μελανή, ως ό πέπλος χήρας, (ά παραγορήτου.) Έν τούτοις, εις τόν όρίζοντα, ό ήλιος, όμοιος πρός κύκλον χάρτου έλαιουδέυτου, διεγράφετο εισέτι. «Ότανίς ό άργυρούς δίσκος του παρενετίθετο μεταξύ τών νεφών, αι πύριναί μαρμαρυγαί του έριπτον επί τού άνεφέλου ούρανού αιματοβαρείς άνταυγείας, και έκάλυπτον τήν γήν διά χρυσοῦ, ός θά έλεγεσ ότι προήρχετο εκ τών άνγκάτων τού Μίδα, (όρα Μυθολογίαν.) Αι αύται μαρμαρυγαί προσέδιδον εις τόν ποταμόν όψιν χρυσοῦ γαλονίου από πι-

» λίκιον στρατηγού (οιουδήποτε σώματος)

«Τό θέαμα τούτο άπετέλει, διά φυσικήν έκμανθί ποιητικέφρονα, σύνολον άπειράκις μεγαλοπρεπέστερον και από τó ωραιότερον τών πυροτεχνημάτων, και έγώ, πρό τής εικόνας ταύτης (άνευ παικίσίου), ήσθανόμην τήν καρδίαν μου έκχειρίζουσαν έξ ευγνωμοσύνης πρός τόν Δημιουργόν τού Παντός !»

«Ημην κατενθουσιασμένος. Όσον τήν άνεγίνωσκα, τόσο ήπόρου και έθούμαζα πώς κατώρθωσα νά γράψω τιαύτην σελίδα ! Σημειώσατε δε ότι μοῦ έφαινετο όχι μόνον θαυμασίως ώραία, αλλά και αρκετά έκτεταμένη, διότι έγραφα τότε πολύ άραιά, και αι όλίγια αύται γραμμαί είχαν γεμίση όλόκληρον φύλλον χάρτου.

Δέν έμνε τώρα, παρά νάνακινώσω τó έργον μου, νά προκαλέσω και τόν θαυμασμόν τών άλλων' αλλά πώς ; Άν έλεγον ότι ήτο ιδιόν μου, ώ, θά το περιεφρόνουν εκ προκαταλήψεως. «Παιδί δώδεκα έτών νά γράφη έτσι, καλά ; άδύνητον !» θά έλεγον. Φευ ! πάντοτε αι μεγαλοφυίαι παραγνωρίζονται κατά τήν πρώτην των εμφάνισιν.

«Έξαφνα μοῦ ήλθαν ιδέα φαινοτάτη : Η μεγαλητέρα αδελφή μου, ή Ούρανία, άνεγίνωσκε πολύ, και όσάκις εύρισκε κομμίαν ώραίαν σελίδα, τήν άντέγραφε και τήν έφύλαττεν εις έν χαρτοφυλάκιον. Η μητέρα μου, ή όποία δέν είχε καιρόν νάναγινώσκη όσον ή αδελφή μου, έξεφύλλιζε κάποτε αυτό τó χαρτοφυλάκιον, και άπεζημιώνετο κάπως με τās άντιγραφάς τής αδελφής μου. Κατ' αύτήν τόν τρόπον άνεγίνωσκα και αύτή όλίγα, αλλά πολύ έκλεκτά τεμάχια.

«Ημπορούσα, όσάκις ήθελα, νά μιμηθώ τó ώραϊόν, τó λεπτόν και κομψόν γράψιμον τής αδελφής μου. Με τó γράψιμον τούτο άντέγραφα — και όμολογώ ότι έκοπίασα περισσότερο παρά όταν συνέγραφα, — τήν περιγραφήν μου, τήν έφύλαξα κρυφίως, μεταξύ τών άλλων, εις τó χαρτοφυλάκιον, και άνέμεινα τó άποθησόμενον . . .

Τήν Κυριακήν τó άπομεσήμερον, όταν είδα τήν μητέρα μου νά λάβη κατ' ό σύννηθεσ τó χαρτοφυλάκιον εκείνο, κατέληφθην από έξαρτικήν δειλίαν. Μετ' όλίγον τó έργον μου θνεγινώσκετο, και θά έκρινετο άπαθώς και άμερολήπτως. «Έτρεμα, δέν έτολμούσα νά πλησιάσω, και κατέρυγα εις τήν άλλην άκραν τού δωματίου.

«Όποια άπογοήτευσί ! Η πτώσις μ' έπλήγωσεν, αλλά τουλάχιστον με ώφέλησεν . . .

«Ούρανία ! έφώναξεν ή μητέρα μου' τί κλαθωμάρες είνε αύτές ;

«Και έθεσε πρό τών όφθαλμών τής έκπλήκτου αδελφής μου, τήν περί ής

ό λόγος παλαθωμάραν... τó έργον μου !

Τήν πρώτην κατάκληξιν διεδέχθη γέλωσ τρελόσ. Έστράφησαν και αι δύο και με είδαν εις τήν γωνίαν μου, ζαρωμένοι και κατακόκκινον. Ένόησαν τά πάντα . . . «Ω, ή άπογοήτευσί υπήρξε σκληρά, και τά όνειρά μου επνίγησαν εις δάκρυα . . .

«Έκαμα και άλλας άνοησίας εις τήν ζωήν μου. Η φρονιμάδα δέν μου ήλθε τόσο γρήγορα και ή φιλοδοξία μου μοῦ έπαίξε και άλλα άσχημα παιγνίδια. Ναί' άλλ' επί τινα καιρόν τουλάχιστον, παρητήθη τής ιδέας νά γίνω . . . ξυγγραφεύς !

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια' ίδε σελ. 193.)

Τήν στιγμήν εκείνην ή θύρα ήνοιχθη άποτόμως, και εισήλθεν ό «Άρτουελ ώχρός, τεταραγμένος.

«Η «Αντιβασίλισσα είδοποιήθη, Δέσποινα' τó μέγαρόν μας έπλημμύρισεν από στρατιώτας.

«Πώς ; και ποίος έτόλμησεν ;

«Έν όνόματι τού Βασιλέως ! είπε φωνή σταθερά.

«Ο ίδιος ό άρχιτρικλινος, είπέρ ποτε σοβαρός και μεγαλοπρεπής, εύρίσκετο ένώπιον τής Ίωάννας.

«Τί συμβαίνει, κύριε, και πώς έτολμήσατε νά έμβήτε εις τήν κατοικίαν μου τέτοιαν ώρα ;

«Δέσποινα, μήνυσις έπεδόθη εναντίον σας εις τήν Αύτου Μεγαλειότητα : κατηγορείθε επί βιαία άπαγωγή δύο ευγενών υπηκόων τής, δι' άγνωστον σκοπόν, και ή ένταυθα παρουσία τής γυναικός αύτης και τού παιδίου αύτου, οι όποιοι δέν φαίνονται νά ήλθαν αυτοθελήτως, πιστοποιούν τήν κατηγορίαν.

«Με συγχωρείτε, κύριε άρχιτρικλινε, αλλά θά σας επαναλάβου και οι ίδιοι ότι ήλθον εδώ οικειοθελώς και έλευθέρως, διά νά μου δώσουν έγγραφως μίαν σπουδαίαν όμολογίαν, τήν όποίαν έντός όλίγου θά υποβάλω εις τó Συμβούλιον τής «Αντιβασίλισσης.

«Είνε αληθείς ; ήρώτησεν ό άρχιτρικλινος έκπληκτος.

«Αληθέστατον, άπεκρίθη ήσύχως ό Γκύ.

«Τότε, άπέρχομαι.

«Απερχόμεθα μαζί, άν θέλετε, κύριε, είπεν ό νεαρός κόμης, άπευθύων ειρωνικόν βλέμμα πρός τήν θεϊαν του' δέν έχομεν νά είπωμεν άλλο τίποτε, και μου φαίνεται ότι όσον ένδιαφέρουσα και άν είνε μία συνομιλία, δέν είμπορεί νά παραταθί επ' άπειρον. Μάς έπιτρέπετε λοιπόν, κύριε άρχιτρικλινε, νά έπω-

φεληθώμεν και ήμεις τής συνοδείας σας ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Καθ' όδόν, μήτηρ και υίός δέν άντήλαξαν ούτε μίαν λέξιν. Άλλά καθ' ήν στιγμήν εισήρχετο εις τó Ξενοδοχείον ή Μαργαρίτα δέν έκρατήθη, και είπε μετά πικρίας :

«Μόνον πέντε λεπτά τής ώρας άν έπέμνεσ, θά ήσουν άκόμη κόμης τής Φλάνδρας.

«Δέν αισθάνομαι τήν έλλειψιν αύτου τού τίτλου, Δέσποινα' απεναντίας, είμαι πολύ ευχαριστημένος πού τον έξεφορτώθηκα, άπεκρίθη ήσύχως ό Γκύ' φθάνει μόνον νά είνε καλά ό Γωλιτέρος μου...

«Και ώθησεν εις τās άγκάλας τής τόν Γωλιτέρον κατάπληκτον.» (Σελ. 206, στήλ. γ'.)

Και χωρίς νά προσέξη εις τó όργίλον βλέμμα τής ευγενούς δεσποίνης, άνήλθε ταχύς τήν κλίμακα, κράζων τόν φίλον του.

«Ο Γωλιτέρος δέν άπεκρίθη, άλλ' ή φωνή του έφθασεν εις τά ότα τού νεαρού κόμητος όργίλη και άναμειγμένη με παρακλήσεις θρηνώδεις. «Ο Γκύ ώθησε τήν θύραν, και εύρέθη ένώπιον θεάματος κωμικοτραγικού :

«Έν τώ μέσω κύκλου θεατών, άφώνων και έντρώμων, ό Ούγονέτος, άνεβασμένος εις ένα σκαμνί, οϊμώζων οϊκτρώς άλλ' ύπακούων χωρίς νά θέλη εις τήν έπιβλητικήν διαταγήν τού πρώην συναδέλφου του, κατεγίνετο νά περιβάλλη ό ίδιος τόν λαμόν του με τó σχοινίον, τó όποιον έκρέματο από τής όροφής. Τήν έργασίαν ταύτην έξετέλει με βραδύτητα και άδεξιότητα, πολύ εύνόητον και δικαιολογημένην . . .

έπιστρέψη γρήγορα ό αυθέντης μας Γκύ, έλεγε ψυχρώς ; ό Γωλιτέρος, άπαντών εις τās ίκεσίς του' γιατί όρκίζομαι ότι, άν λαλήση, ό πετεινός, κ' εκείνος πού τον έπρόδωσεν ως άλλος Ίούδας, δέν έχει έπιστρέψη, θά ύποστής τήν τιμωρίαν τού Ίούδα !

Κινηθείς από άνησυχίαν άόριστον, από προαισθημα παράδοξον, ό Γωλιτέρος, ό όποιος έκοιμάτο με τήν γηραιάν Δέσποιναν τής Δαμπιέρρης εις τó άλλο άκρον τού Ξενοδοχείου, είχε μεταβή εις τó δωμάτιον τού φίλου του, όλίγον άρ' ού άπήχθη ούτος υπό τού «Άρτουελ κα τών ανθρώπων του.

Βλέπων τó δωμάτιον κενόν, τά έπιπλα άναποδογυρισμένα, τά κλινοσκεπάσματα πεταγμένα, — δείγματα έπιθέσεως κτηνώδους και άμύνης άνωφελοῦς, — ό νεαρός ίπποκόμος άπέμεινε κατάπληκτος.

«Έλαφρός θόρυβος τόν έξήγειρε τότε

έκ τής στιγμιαίας εκείνης νάρκης του. «Ο Ούγονέτος, περατώσας τήν άτιμον πράξιν του, επανέκλειεν ήσύχως τήν θύραν, και γυμνόπους, συγκρατών τήν άναπνοήν του, ήτοιμάζετο νά επιστρέψη εις τήν κλίνην του.

«Η σιδηρά χειρ τού Γωλιτέρου κατέπεσεν επί τού ώμου του :

«Αθλιε ! προδότη ! τί έκαμες τόν αδελφόν μου ; έβρυχήθη.

«Ο παραμάγειρος έξέβαλε κραυγήν τρόμου, και εις μάτην ήγωνίσθη νάπαλαχθί από τó ισχυρόν σφίξιμον τού πρώην συναδέλφου του. Άλήθεια, ήτο μεγαλύτερος και δυνατότερος από αυτόν' άλλ' ή όργή έδεκαπλασίαζε τήν νευρικήν δύναμιν του Γωλιτέρου.

«Θά μου άποκριθής, κακούργε ; έ, θάποκριθής ; επανελάμβανεν ό νεανίσκος έξω φρενών.

«Η αντίτασις θά ήτο ματαία. Οι δάκτυλοι τού Γωλιτέρου έσφιγγον τόσο δυνατά

«Έλα ! παρακάλεσε τόν Θεόν νά

τόν λαμψόν του Ουγονέτου, ώστε η γλώσσα του προδότη ελύθη αφ' εαυτής...

Εν τῷ μεταξύ, οἱ κοιμώμενοι εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἀφικνίσθησαν ἔντρομοι, καὶ ὅπως ἦσαν, — ὁ ξενοδόχος μὲ τὸν νυκτικὸν σκοῦφόν του, ἡ σύζυγός του, ἡ γύφτισσα, ὁ γέρον προσκυνητής, ἡ Δέσποινα τῆς Δαμιπέρρης, καὶ μερικοὶ ἄλλοι ταξιδιωταί, — προσέτρεξαν ἀμέσως εἰς τὸν θόρυβον.

Ὁ Γωλιτέρος, ἀφίσας τὸν προδότην ἡμιστραγαλισμένον, ὤρμησε πρὸς τὴν γηραιὰν μάμμην:

— Δέσποινα, ἀνέκραξεν, ἀπήγαγον τὸν Γκὺ καὶ τὴν μητέρα του! Μάλιστα, τὸν ἔγνων σὰς! Τώρα διατρέχει κίνδυνον θανάτου. . . Σὰς ἐξορκίζω, Δέσποινα, διατάξτε τοὺς ὑπηρέτας σας, νὰ με ἀκολουθήσουν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φλάνδρας. . .

— Διατί εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φλάνδρας; ἠρώτησεν ὁ γέρον προσκυνητής, μὲ τόνον τόσω παράδοξον. Ὡστε ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν ἤδη πρὸς αὐτόν.

— Διότι ἐκεῖ ὠδηγήθη ὁ Γκὺ, εἶμαι βεβαίωτος. Ἡ θεία του ὠρκίσθη νὰ τον θανατώσῃ.

— Ἡ θεία του! Ἀλλὰ διὰ ποίαν ὀμιλεῖτε;

— Διὰ τὴν κόμησσαν Ἰωάνναν. . .

— Καὶ τὸ παιδί. . . ὁ κύριός σας. . .

— Εἶνε ὁ κόμης Γκὺ τῆς Δαμιπέρρης, υἱὸς τῆς Δεσποίνης Μαργαρίτας καὶ ἔγγονος τοῦ αὐτοκράτορος Βωδουίνου!

Ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους, ὁ γέρον κατέπνιξεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως, καὶ ἀνορθώσας τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα, ἐσταμάτησε διὰ χειρονομίας ἐπιβλητικῆς τὸν νεαρὸν ἱπποκόμον, ἔτοιμον νὰ ὀρμήσῃ ἔξω.

— Μείνατε, διέταξε, καὶ θέσατε τὸ ξέρος εἰς τὴν θήκην. Εἰς μόνον τὸν Βασίλεα ἀνήκει ἡ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης, καὶ θὰ ὑπάγω νὰ τὴν ζητήσω.

— Ἀλλά. . .

— Πρὶν παρέλθῃ μία ὥρα, ὁ κύριός σας θὰ εἶνε ἐδῶ, ἐγὼ σὰς το ὑπόσχομαι ἕως τότε, ἄς μὴν ἀντισταθῇ κανεὶς εἰς τὰς διαταγάς μου. Εἶπα!

Εἰς τὴν φωνὴν καὶ εἰς τὰ κινήματα τοῦ ταπεινοῦ προσκυνητοῦ ἐνυπῆρχε τὸσον ἐπιβλητικὸν μεγαλεῖον, ὥστε ὁ Γωλιτέρος οὕτε κἀν διανοήθη νάντεψῃ. Ἵπεκλήθη βαθέως καὶ εἶπε μόνον:

— Θὰ ὑπακούσω, Πάτερ μου.

Ὁ γέρον ἔλαβε τὴν βακτηρίαν του, καὶ μὲ βῆμα σταθερὸν ἀκόμη, διηθυβύθη πρὸς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν μέγαρον, ὅπου κατόικον ὁ Βασίλεὺς καὶ ἡ Ἀντιβασιλίσα.

Γνωρίζομεν ὅτι τὸ διάβημά του ἐστὲν φθὴ ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Ἡ εἴσοδος τοῦ Γκὺ καὶ τῆς μητρὸς του, διέκοψε τὰ μαρτύρια τοῦ δυστυχοῦς Ουγονέτου.

Μὲ κρυγὴν χαρᾶς, ὁ Γωλιτέρος ἐρήφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κυρίου του.

— Τί σας συνέβη, ἀγαπητέ μου Κύριε;

— Τίποτε σπουδαῖον, ἠσύχασε.

— Τίποτε σπουδαῖον! Ἐπανάλαβεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ πικρίας ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἔχασες τὴν κληρονομίαν τῆς μητρὸς σου, τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς σου, καὶ τολμάς νὰ λέγῃς «τίποτε σπουδαῖον»!

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ὁ νεαρὸς ἱπποκόμος.

— Ἦμπορούσε νὰ παθῶ χειρότερα, ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ κόμης, ἀνταλλάσσων βλέμμα μετὰ τῆς Μάγδας, ἐν ᾧ ἡ κόμησσα διηγείτο εἰς τὴν ἀγανακτούσαν πενθεράν της, τὰς σκηναὶς αἱ ὁποῖαι συνέβησαν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φλάνδρας.

Ἐπὶ τέλους ὁ Γκὺ εἶπε χασιώμενος: — Σὰς παρακαλῶ, Δέσποινα, δώσατέ μου τὴν ἀδειαν νὰ πορευθῶμεν, γιατί πεθαίνω ἀπὸ τὴν κούρασι. Ἀδριον θὰ παρουσιασθῆτε εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα μὲ τὸν υἱὸν σας, καὶ ὁ Βασίλεὺς δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Δὲν ἐκοιμήθησαν σχεδὸν διόλου τὴν νύκτα ἐκεῖνην, ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ Ἀγίου Ρήμου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐσυλλογίζετο ἐν ἀπελπισίᾳ τὸν ὀλέθριον ὄρκον, τὸν ὅποιον ἀπέσπασαν τόσον εὐκόλως ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ υἱοῦ της, καὶ ὁ ὁποῖος τὸν ἔδενε διὰ παντός.

Ὁ Γκὺ ἀνακριδῶλως δὲν ἐσυλλογίζετο οὕτω, διότι ἔτριβε τὴν μύτην του μὲ λύσσαν καὶ ἐψιθύριζεν:

— Ἐνοια σου, κυρία θεία μου, καὶ ἡ αὐγὴ θὰ το δείξῃ! . . . Σοῦ ἐτοιμάζω ἐγὼ φέστα, ποῦ θὰ τὴν θυμάσαι ἐς ὅλη σου τὴ ζωὴ.

Καὶ ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς καὶ φαιδρᾶς μορφῆς του, διεγράφετο μετὰ πόνον πονηρότατον.

Ἵπὸ τὰ βελούδινα παραπετάσματα τῆς ἡγεμονικῆς κλίνης, ἡ κόμησσα Ἰωάννα δὲν εἶχεν ἀνάπαυσιν.

Μολονότι τὸ σχέδιόν της ἐπέτυχε καὶ εἶχεν ἐκεῖ, εἰς ἐν συρτάριον, τὴν περγαμηνὴν ἣ ὅποια τὴν ἐξησφάλιζεν ἀπέναντι τὸν ἀξιώσεων τοῦ ἀνεψιοῦ της, ἦτο ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένη. Ἡ βασιλικὴ ἐπέμβασις, μολονότι ἐπῆλθεν ἀργά, τῇ ἐφαίνετο ὡς ἀπειλή, ὡς κίνδυνος. Ἄν ἐθεώρουν τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο ἄκυρον, ὡς ὑπογραφὴν διὰ τῆς βίας;

Καὶ ἐσυλλογίζετο τὴν μυστηριώδη Πρόνοιαν, ἣ ὅποια, δύο φορὰς μέχρι τοῦδε

ἐπροστάτευσε καὶ ἔσωσεν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἤθελε νὰ καταστρέψῃ. . .

Μετὰ σκληρὰν ἀϋπνίαν, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐθασάνισε τὸν νοῦν της τὸ ἄλυτον πρόβλημα: «πὼς εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ θετήσῃ ὄρκον, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν τιμὴν του», ἡ Μαργαρίτα ἐπιτέλους ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη. Μόλις εἶχε τελειώσῃ, ὅταν ἡ θύρα ἐκρούσθη.

Ὁ Γκὺ εἰσῆλθε, λάμπων ἀπὸ χαρὰν.

— Δέσποινα, εἶπεν ὑποκλινόμενος, τιμητικὴ φρουρὰ ἦλθε νὰ παραλάβῃ τὸν κόμητα τῆς Φλάνδρας καὶ τὴν μητέρα του, ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον Κόμης τῆς Φλάνδρας! Ἐστέναξεν ἡ Μαργαρίτα ὑποκώφως.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Δέσποινα. . . ἰδοὺ αὐτός!

Καὶ ὤθησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν Γωλιτέρον κατὰ πληκτον.

— Ὁ Γωλιτέρος! ἀνέκραξεν ἐκείνη.

— Ὅχι, ὁ Γκὺ τῆς Δαμιπέρρης, ὁ μόνος, ὁ ἀληθινός, τοῦ ὁποῖου ἐκράτησα τὴν θέσιν μέχρι σήμερον. . . διὰ λόγους προσωπικούς!

— Τοὺς λόγους σου τοὺς μαντεύω, διέκοψεν ὁ Γωλιτέρος ἠθέλησες νὰ κρατήσῃς διὰ τὸν ἑαυτόν σου τοὺς κινδύνους, καὶ νὰ φέρῃς εἰς ἐμὲ τὰς τιμὰς. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀφοσίωσίς σου καθιστᾷ τὴν μαρτυρίαν σου ὑποπτον, καὶ θὰ σε θεωρῶ πάντοτε κύριόν μου καὶ αὐθῆντῃ μου, μὲχρι ὅτου μοῦ ἀποδείξῃς τὸ ἐναντίον.

— Ἡ ἀπόδειξις ὑπάρχει, τὴν φέρεῖς εἰς τὸ στήθος σου, καὶ τίποτε δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὴν ἐξαλείψῃ. Μοῦ βέγετε, Δέσποινα, τί σημάδι εἶχεν ὁ υἱός σας κάτω ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν μαστόν;

— Τὸ ἴδιον ποῦ εἶχε καὶ ὁ πατέρας του, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ Μαργαρίτα, πέντε ἔληξ, εἰς σχῆμα σταυροῦ.

— Ναι, ναι, εἶνε ἡ κληρονομικὴ σφραγὶς τῆς οἰκογενείας μας! προσέθεσεν ἡ γηραιὰ μάμμη.

Ταχύτερος ἀστραπῆς, ὁ Γκὺ ἦνοιξε τὸ ὑποκάμισον τοῦ φίλου του:

— Ἰδοὺ! εἶπε θριαμβεύων.

— Ὁ υἱός μου! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα μὲ στοργὴν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμὰ συλλαμβάνει τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου τεταραγμένον.

— Πάλι γλυκὸ θὰ ἔκλεψες ἀπὸ τὸ ντουλάπι! τοῦ λέγει.

— Ὅχι, μαμμὰ. ἐγὼ δὲν ἔκλεψα τίποτε.

— Μὰ τὸ βλέπω γραμμένον ἐπὶ τὰ μάτια σου. Ἀλλὰ τὸ Ζιζάνιον δὲν τὰ χάνει: Ἄ θὰ εἶνε γραμμένον ἀπὸ χθὲς, μαμμὰ, καὶ δὲν ἐσθῆθη ἀκόμα!

Ἐτάλη ὑπὸ τῆς Καλλιφώνου Μαρσακέδου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, δι' οἰκογενείας, πλουσίως εἰκονογραφημένα.

Διαδόχων τιμῶν:

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, τόμος πολυτελής μετὰ 60 εἰκονογραφιών καὶ χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου. Τιμᾶται ἄδειος φρ. 6 χρυσόδετος φρ. 8. — Ὑπάρχουν καὶ ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος, τιμώμενα ἄδεια φρ. 7, χρυσόδετα φρ. 10.

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΙΣΜΟΣ, μετὰ 25 εἰκονογραφιών. Ἄδειος φρ. 1,75. Χρυσόδετα φρ. 3,25.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ, ἦτοι ὁδηγία περὶ τοῦ εὐγενῆς φέρεσθαι. Τιμᾶται φρ. 0,60.

ΔΕΥΚΩΝΑ ΜΙΚΡΟΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ, ἐξ 25 τετραδίων τιμᾶται ἄδειος φρ. 3, χρυσόδετος φρ. 5, (Πωλοῦνται καὶ χωριστὰ τετράδια πρὸς φρ. 0,15 ἕκαστον.)

Η ΜΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ποιήματα Α. Κατακουζηνῶ. Ἄδειος φρ. 1,50. Χρυσόδετος φρ. 2,50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, εἰς τρία τομίδια, ὡν ἕκαστον τιμᾶται φρ. 0,50. Τὰ τρία ὁμοῦ χρυσόδετα, φρ. 2,50.

Ο ΦΩΤΗΣ, ποίημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτζίδου. Τιμᾶται φρ. 0,60.

Εὐχόμενοι ἅπαντα ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΤΑ χαρᾶς ἀναγράψω τὴν ἰδρυσιν καὶ ἄλλου Συλλόγου ἐξ φίλων μου, σκοποῦντος τὴν ἐγγραφήν νέων συνδρομητῶν καὶ τὴν συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος». Ὁ νέος αὗτος σύλλογος ὀνομάζεται «Ἑλλάς», ἐδρεύει ἐν Ἀθήναις καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἐξῆς φίλους μου, τοὺς ὁποῖους εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην των καὶ συγχάριρον διὰ τὴν λαμπρὰν των ἰδέαν: Θρασύβουλον Δρακάτον, πρόεδρον, Ριχάρδον Σ Παρίσην γραμματέα, Ἰωάννην Ζαμύχαν ταμίαν, Ἀλέξανδρον Μακκᾶν, Χρίστον Δουκάκη καὶ Ἐπαμεινώνδαν Καθβαδιαν, συμβούλους. Ὁ Σύλλογος δέχεται καὶ ἄλλα μέλη ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν, καὶ ὁ ἐπιθυμῶν δύναται νὰ το δηλώσῃ. Νομίζω ὅμως ὅτι καὶ μόνον οἱ ἱδρυταὶ ἂν μείνουν, ἀρκούν διὰ νὰ ἐργασθῶν ἀποτελεσματικῶς, φθάσει νὰ ἔχουν ὀνόματα καὶ ἔζων.

Σελήνη Ἰανουαρίου, καλλίτερα δι' ἐμὲ ποῦ «ἡ περυσινὴ λακωνικότης σου μετεβλήθη φέτος εἰς ἀπερίοριστον πολυλογίαν», διότι μοῦ γράφεις πολλὰ καὶ ὅρατα πράγματα. Εὐχαριστῶ θερμῶς τὴν καλὴν σου γιαγιάν διὰ τὰ συγχαρητήρια της.

Ἡ μεταῦ συνδρομητῶν ἀλληλογραφία γίνεται ὑπὸ ὄρου, τοὺς ὁποῖους δύνασαι νὰ ἴδῃς εἰς τὸ Η' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, εἰς τὸ τέλος, φυλλάδιον 3, σελὶς 24.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σας, Ὁρατοί, Πρίγκιπτες. Ἡ γνώμη σας περὶ τοῦ Ἐκτάκτου Διαγωνισμοῦ, ὅτι ἀφευκτως θὰ ἐβραβεύετο κορίτσι, ἐπειδὴ τὸ θέμα ἀπῆλθε γυναικαῖον εὐαισθησίαν, δὲν μου φαίνεται ἀπολύτως ὀρθή. Πρῶτον, ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ εὐαισθησία, διὰ νὰ γραφῇ ἐν καλῶν διήγημα ἔπειτα τὴν πρὸς τὰ ἔρα συμπάθειαν, νομίζω ὅτι δὲν τὴν αἰσθάνονται διγυριέρον καὶ τὰ ἄγρια.

Τριανταφυλλένιος Κάμπερ, πολὺ εὐχαριστῶς θὰ δεχθῶ τὴν ἀδελφὴν σου, καὶ μάλιστα μὲ τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλει, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ γράψῃ ἡ ἴδια, τοῦλάχιστον διὰ νὰ μάθω πὼς ὀνομάζεται! Αἱ συχναὶ ἐπιστολαὶ σου μὲ εὐχαριστοῦν πολὺ.

«Ὁποῖον λαμπρὸν καὶ ὑψηλὸν ἔργον! » μοῦ γράφει ἡ Καστανὴ [E] «Ὁποία τιμὴ καὶ γόητρον ἔάν το κατορθώσωμεν, καὶ πρέπει νὰ το κατορθώσωμεν διὰ νὰ δείξωμεν ὅτι ἔχομεν θέλησιν καὶ εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας πατρίδα.» Ἐνοεῖτε βέβαια ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος». Καὶ προσθεῖτε: «Αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ σου στείλω καὶ ἐγὼ τὰς οἰκονομίας μου, ἀλλὰ περιμένω νὰ μοῦ ἀπαντήσουν κ' ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποῖους ἔστειλα διαντίγραφα τῆς ἐπιστολῆς.» Εὐγε, κόρη μου! σ' ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου, διότι κἀμνεῖς ὅ, τι πρέπει.

Καὶ ὁ Ρωμαῖος Κικέρων [E] μοῦ γράφει: «Τὸ πρῶτον Δελτίον, τὸ ὅποιον ἐδημοσίευσες, ἔκαμε θαύματα. Πολλοὶ τῶν συμμαθητῶν μου ὑπεσῆθησαν ὅτι θὰ ἐνεργήσουν ἐπιδρομὰς τεσσάρων μὲ ἀκρίθειαν εἰς τὸ τελευταῖον σου φύλλον, ὅτι ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ σου καταγίνονται εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τῆς ἐγκυκλίου. Εἰς τῶν φίλων μου, ὁ ὁποῖος τὸ εἶδε, μοῦ εἶπε: Τέτοιος προφήτης γίνομαι κ' ἐγὼ. Μετὰ τοιαύτην προκήρυξιν καὶ μετὰ τοιοῦτον Δελτίον, ἡ προφητὴ εὐκολοτάτη! — Ναι, ἔτυχε νὰ γανῶσω κ' ἐγὼ αὐτὰ τὰ τεμάχια τοῦ Πιερ Λοτὶ, καὶ μοῦ ἔκαμαν πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν, προσάνατον ἡ σφαγὴ τῶν βοῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Σὲ συγχάρω διὰ τὴν καλαισθησίαν σου: δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα νὰ αἰσθάνεται κανεὶς αὐτὰ τὰ ἀριστουργήματα!

Ἐμπρὸς Ἑλληνόπαιδες! ἀνακράξτε ὁ Ἀγροπολιτικῶτατος [E] ἐνθουσιασμένος καὶ αὐτὸς μὲ τὸν «Ἑλληνόπαιδα» μὴ περιμένωμεν, μὴ ποσοῦμεθα πρὸ τῆς μεγάλης ἐπιχειρήσεως, τὴν ὅποιαν ἀνελάθωμεν. Ὅστις ἔστειλε τὸν ὄβολόν του, ἄς ἐπαναλάβῃ καὶ πάλιν τοῦτο, καὶ ὅστις δὲν προσέφερε τί ἀκόμη, ἄς σπεύσῃ νὰ το κάμῃ. Ἐγὼ ἔστειλα δις ἕως τώρα: πρῶτον τρεῖς, εἶτα δύο δραχμαί, — κατὰ τὴν δύναμιν του ἕκαστος, — καὶ πάλιν θὰ στείλω θταν ἔχω καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ το κάμω ἐπὶ μακρὸν.» Τὰ συγχαρητήριά μου, Ἀγροπολιτικῶτατε. Καὶ εἶθε νὰ σε μιμηθῶν ὅλοι!

Ὁμολογῶ, ὅτι σπανίως ἔλαβα ἐπιστολὴν ποῦ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς τότεν, ὅταν ἡ σημερινὴ τῆς Δημοτικῆς Βόλου [EEE]. Πρῶτον μοῦ γράφει ἐνθουσιωδέστατα περὶ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» δεύτερον μοῦ στέλλει δύο ἐσπαθώματα: τρίτον μοῦ ἐσωκλείει στεφανίαν ἀπὸ καπουτσιῶν, διότι «εὐρίσκει πολλὴν εὐχαρίστησιν νὰ πατῇ ἄνθη καὶ. . . νὰ τα στέλλῃ εἰς τὴν ἀγαπητὴν Διάπλασιν» τέταρτον. . . ἀλλὰ διὰ νὰ ἰδῆτε τί θὰ πῇ ἀληθινὴ μετριοφροσύνη, ἰδοὺ τὸ ἀπόσπασμα ποῦ μ' εὐχαριστῶσε περισσότερο: «Τὸ βραβευθὲν διήγημα εἶνε ἔξοχον διαβιβαστῶν, σὲ παρακαλῶ, τὰ συγχαρητήριά μου εἰς τὴν Ζωηρὰν Φλόγα. Εἶδα, Διάπλασις μου, ὅτι ἐπῆρα κ' ἐγὼ ἐν Εὐσημον εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν. Νὰ ἔξερως πόσον μετένησα ποῦ ἔλαβα μέρος! ἦτο ἐντελὲς σαχλὸν τὸ διήγημά μου, καὶ μόνον διότι μ' ἐνεθάρρυνεν ἡ ἀδελφὴ μου τὸ ἔστειλα.» Νὰ ἕνα κορίτσι ποῦ θὰ βραβευθῇ πολὺ γρήγορα! Ὁ ταπεινὸν ἑαυτὸν ὑψώθησεται.

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς καὶ ὑπερηφάνειας — μοῦ γράφει ἡ Μικρὰ Ἀνθοκόμος [E] — ἀνέγνωσα τὴν ἀρίστην ἔντασι προκήρυξιν περὶ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος». Εἶσαι ἀξία θαυμασμοῦ! Ἡμεῖς ὅλοι καὶ βλαὶ ὀρελλόμεν νὰ προσευχόμεθα ὅπως ἐπέλθῃ ταχέως ἡ ἡμέρα τῆς πραγματοποιήσεως. . . Σοῦ στέλλω καὶ ἐγὼ τὴν ἐισφορὰν μου καὶ ὁποῖον δῆποτε γνωρίζῃς Ἑλληνόπαιδα, θὰ τον προτρέψω εἰς τοῦτο. Μὰ αὐτὴ εἶνε ἡ καλλίτερα προσευχὴ. «Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει» ἔλεγον οἱ ἄρχαιοι.

Νομίζω, Κεραυνέ, ὅτι ἔχεις ἄδικον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ 18ου φύλλου ὁ Γωλιτέρος καρίσταται ὑπὸ τοῦ Ἰππότου τῆς Ἐρσοῦδος Οἰκίας προαθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν του. — ὁ Κεραυνὸς πληροφορεῖ τὴν Φιλοπαρίδα Ἰάδα ὅτι ἐπροβόθη ὅτι εἶνε ποιήτρια, ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ 15ου φύλλου. — ὁ Νεοσύλλετος

ἂν δὲν ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. — Ἐχεῖς τὰς εὐχὰς βλων μας διὰ τὰς ἐξετάσεις καὶ καλὴν ἀντάμωσιν πλέον.

Δ Η Ω Σ Ξ

ΠΕΡΙ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ ΔΕΛΤΑΡΙΩΝ

Ἐπειδὴ καθημερινῶς μοῦ στέλλουν νὰ δημοσιεύσω προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς ταχυδρομικῶν Δελταρίων: ἐπειδὴ ἡ δημοσίευσίς των τοιούτων εἶδους πληροφοριῶν ἀπατεῖ πολλὸν χῶρον, τὸν ὅποιον τὸ φύλλον μας δὲν διαθέτει: ἐπειδὴ, ἂν ἐδημοσίευσαι μερικὰς μόνον ἀπὸ τὰς προτάσεις καὶ παρέλειπα τὰς ἄλλας, θὰ ἐπὶχρηστον δυσαρέσκαι καὶ παράπονα — διὰ ταῦτα, δηλῶ ὅτι εἰς τὸ εἶξῃ οὐδεμίαν πρότασιν ἀνταλλαγῆς ταχυδρομικῶν Δελταρίων θὰ δημοσιεύσω, ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ 3 φρ. ὡς δικαίωμα κατὰχρησῆσεως.

Ὅσοι μοῦ ἔστειλαν ἤδη τοιαύτας προτάσεις, μὴ δημοσιευθίας δι' οὓς λόγους εἶπα, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ τὰς ἴδουν δημοσιευμένας, παρακαλοῦνται νὰ μοῦ τὰς στείλουν ἐκ νέου, συνοδεύοντες αὐτὰς μὲ τὸ ὀρισθὲν δικαίωμα.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Θεὰν Ἀφροδίτην (Ο Γ. τὸ προτιμώμενον) Ὁδρανίον Κῆπον (Α. Σ.) Μικρὰν Ἀχιδα (Α. Θ.) διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Χαρμοπολέμου, σὲ βεβαίω ὅτι ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος ἔχει δικαίον δοκιμασῆ το πάλιν μ' ἐπιμονὴν, ἣθ' ὅταν τὴν ἰδῇ εἰς τὸν τοῖχον, εἶνε ἀδύνατον!) καὶ Ἑλληνικὴν Βαρκοῦλαν (Β. Χ. αὐτὸ, αὐτὸ ἦτο τὸ ὀραιότερον.)

Ἀσκαμοὶ Πληροφοροί: ἡ Ἀποπτῶσα Ἑλις εὐγεται εἰς τὴν Ἰωάννην Μιγάρον καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν

της Διαπλάσεως ζητεί ταρχικά και την διαμονή του Άποστρου του Νέστορος. — Δι' άλλας πληροφορίας δὲν ὑπάρχει: σήμερα χάρος. Αἱ σπουδαιότεραι θὰ δημοσιεσθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάντα λαΐξουν: — ἡ Χιονοσκεπὴς Δίρη με τὸν Αὔγουστον, Ἄγροτολογιστάτου και Ροβέρτου Γυζικάρδου — ἡ Σαλονικήτικὴ Ἐλιὰ με τὴν Χαμέτην Εὐτυχίαν, Πολυζέτην Σημέτα και Κατίαν Πετσάλη — ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ με τὴν Οὐρανίαν Μακρῆν — ἡ Φονοκθαλασσία με τὴν Ζωηρὰν Φλόγα, Χρονισσὸν Παικτῶν και Μενεξεδέτιαν — ἡ Ρωδοφωτισμένη Δύσις με τὸν Χακῶν Οὐρίοντα, Χακῶν Μαστίχων και Θθισσοφορίην Νύκτα — ὁ Ρωμαῖος Κικέρων με τὴν Μαργαριτοφόρον — ὁ Ζωφερὸν Νέφος με τὸν Κινέζον Ἀπ, Εσθὴν Νησιωποῦσαν και Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου — ἡ Ἐλληνικὴ Φουταρέλλα με τὸ Μενεξεδέτιο Μπουκετάκι, Μενεξεδέτιαν και Ἀρχηγὸν τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν — ὁ Χαριτωμένο Χελιδονάκι με τὸν Κρόντα Κυριακίδην — ὁ Δημ. Φιλέρης με τὴν Καλλιφῶνον Ἀρσακειάδα, Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης και Εἰλικρινῆ Φιλιαν — ἡ Ἐνδοξὸς Φαριατὴ με τὴν Ρομαντικὴν Καρδίαν, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν και Τριανταφυλλένιον Καμπον — ἡ Βοσκοπούλα τῆς Δίρης με τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Κρόνον και Περίλυπον Ὁρσανῆν — ὁ Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης με τὸν Ἀσπροτοταμίτην και Τάνταλον — ὁ Φοβερός Τιτᾶν με τὸν Ἀριελ, Ἀσπροτοταμίτην και Σφίγγα τῶν Πάγων — ὁ Σπαρτιατικὸς Ζωμὸς με τὸν Βασιλέα τῆς Κατέρρου, Ἡμερον Περιστερᾶν και Φαίδιμην — ἡ Καλλιφῶνον Ἀρσακειὰς με τὴν Ἐλληνίδα τοῦ Βορᾶ, Νεαρὸν Κερκυραῖον και Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα — ὁ Σπῆρος Τρακάκης με τὴν Ἀμυγδαλὴν τῆς Κρανίας και Θάλειαν Γλαράκην — ἡ Ἀργυρὰ Συρίκτρα με τὸν Ἀστῆρα τοῦ Βέγα, Ναυαρχὸν τῆς Βαρέλλας και Συμνητοπούλαν — ἡ Ἀποστασία Ἐλπίς με τὸν Νεαρὸν Ζωγράφον και Ναυτοπούλαν — ὁ Τριανταφυλλένιος Κάμπος με τὸ Αουλοῦδον τοῦ Βουνοῦ, Αὐγουρίον και Ἀσκληπιάδην — ἡ Οὐραλλίς με τὴν Αἰγυπτιαν Ἀθηνᾶν και Ἀτικίην Μωσαν — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέρρου με τὴν Περίλυπον Ὁρσανῆν και Μενεξεδέτιο Μπουκετάκι — ὁ Ἐνδοξὸς Σόλι με τὸν Λίκον τῆς θαλάσσης και Ἐπιάνησον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου (ἡ ὅποια φέτος εἰς πτυχίον νασαλάσθη τὴν ἔσπρη της εἰς τὴν ἐξοχίαν, μακρὰν τῆς τυπικότητος τῶν ἐπισκέψεων της πεπισμένης εὐχαριστήσεως καὶ τοῦ χρόνου!) Συμνητογάκι (σοῦ ζεστεία μέσον τοῦ κ. Θεολ. Δ. τῶ ζήτηθέντα Μ. Μυστικᾶ εἰς τὸ Ε' Δελτίον θὰ δημοσιεῦθῃ τὸ ξεσπάθωμά σου, μὴ ἀνησυχῆς.) Ἴον τοῦ Ἀγροῦ (κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὸν ἔθουσιασμόν τῶν ἐν τῷ Ἀρσακίῳ φίλων μου) [Ε] διὰ τὴν ζωηρὰν περιγραφὴν τῶν χαριτωμένων αὐτῶν σκηνῶν) Ρομαντικὴν Καρδίαν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμά σου, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Διηγήσιν) Σπῆρος κ. Ἐλα αὐτὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα εἶνε παλαιὰ και γνωστάτα ἀπορῶ δὲ πῶς με διαβεβαῖνεεις ἐπεὶ εἶνε ἔργα σου) Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος (ἔχε ὑπομονὴν διὰ μὴ δὲν γίνονται ἕνα-ἕνα) Νεροχελωνὴν (ἔσσειλα) Ζωφερὸν Νέφος (ἔχε, ποτὲ δὲν ἔρριψα τετραδίον σου εἰς τὸν κάλαθον αἱ λύσεις ἐλήφθησαν) Νεαρὸν Μουσικὸν (θὰ σου στείλῃ, διότι στέλλει πάντοτε τακτικώτατα) Μαθρον Πετηνὸν (εὐχαριστῶς, ἀλλὰ τὸ ψευδὸν μόνον ποὺ ζητεῖ, τὸ ἔχει ἄλλη φίλη μου, νὰ μου γράψῃ ἢ ἴδια και νὰ μου στείλῃ πρὸς ἐκλογήν ἄλλα) Ἑρρικὸν Μασσαί (γιατὶ γράφεις με κόκκινην μελάνην; νὰ γράψῃ με μαύρην, παιδί

μου, και παιδ καθαρά, διότι πολὺ ἐδυσκολεῦθηκα νὰ διαβάω τὸ γράμμα σου.) Ἀνήστορον (Ἄνεσμα (πολὺ εὐχαριστῶς ἀνέγνωσα τὰ τῆς ὥραιας ἐκδρομῆς; ἀ, ἔχετε λαμπρὸν Γυμνασιόσχῆν) Μακροχαλὴν Λέοντα (ἐλπίσω, ἐπεὶ μετὰ τὰς ἐξετάσεις θὰ μου γράψῃ συχνά) Ρεῦμα τῆς Προποντίδος (ἀπεναντίας, πολὺ εὐχαριστῶς ἀνέγνωσα τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν σου [Ε] και θὰ ἔδιδα και τί, ἀν μου ἔγραψες συχνότερα.) Κορονομαλὴν (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Διηγήσιν) Ἀράκι τοῦ Γαλατερῆ (ἔσσειλα) Τρομερὸν Πιγντα (8, 9, 10) Ἴδιον Νήσον, Ἀδρηγινόν (ἔδεν εἶνε ὁ βίος Μάιος; ἰούσιος δὲν εἶνε!) Αἰγατὸν Πέλαγος (ἀρῶτερα) Σιωπηλὴν Νύκτα (ἐταν ἔδην ἡ σειρά των) ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ) Ἐλληνικὴν Ναυαρχίδα (δὲτα τῶ Θεῶ, βλὸι καλὰ) Κατάγον (σὲ συγχαίρω δι' ὅσα γράφεις περὶ Ἑλληνοπαίδος) Ἀγαπημένην Ἀδελφούλαν (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς γαγιᾶς, και εὐχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν εἰς τὸν παπποῦν ο κ. Ξενοπούλος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις περὶ αὐτοῦ) Μαγικὴν Εἰκόνα ([Ε] διὰ τὸ χαριτωμένο γραμματάκι, και μύριας εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμά) Φιλαγγλῶν Ἐλληνα (ἐκτός τῶν δημοσιευθέντων εἰς τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1889, 1896 και 1898, ἄλλα μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν δὲν ἔχω: εἰ, τὰ τετράδια νὰ ἐσοκλιεῖς δεκτικῶς και ἔχει πεντάλεπτον γραμματόσημον) Μωσαν τοῦ Λορόθ (ἔλαβας τὴν καλλιγραφίαν; ἀλλὰ διατὶ δὲν ἰσημεῖοσε τὴν ἡλικίαν σου; ἡ πληροφορία σου εἰς τὸ προσεχές) περαστικῆς εἰς τὴν Ρωσσίαν) Νεοσῦλλετον τῆς Διαπλάσεως (νὰ σε ἰδῶ λοιπὸν τῶρα) Καλὸς Ὁρσος (ἡ τραγῶδες, βλέπει, δὲν βρίσκονται ἐπει εὐλοκᾶ) Βοσκοπούλαν τῶν Ἀγρῶν (ἔσσειλα, γράψε μου) Γατίτσαν Σνὸ (μὰ τί ἔγινες τόσο καθιρῶν; εὐγε δι' ὅσα μου γράφεις περὶ Ἑλληνοπαίδος διὰ τὸ ἄλλο, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Διηγήσιν) Εἰλικρινῆ Φιλιαν (βάρος; δῖδου!) Φύγε ἀπ' ἐδῶ (και ὅμως; ἡ Ζεβδίτσα μεταγράφει συχνὰ ἔργα ἀπὸ τὴν Διάκλασιν) και ὅμως ὁ Ἐρανός μας προσεῖται: ἀς μὴ ἀπελιπίσωμεθα! καὶ κάμνομεν και ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες!) Ἐξορστον Ἀρματωλὸν (ἀ! ὡστε τὸ ἴδιόν σου ὄνομα δὲν κατώρθησε νάνανύωσῃ ἡ Ἐλένη Λουκάτου) και τῶρα;... καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις) Ἐλληνίδα τοῦ Βορᾶ (εἰς τὸ προσεχές) ὁ κ. Φαίδων εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ποὺ σου ἀρέσουν τόσο οἱ Ἀθ. Περιπατοῖ) Ἀπόγονον τοῦ Χάου (αὐτὸ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα μάλιστα, εἶνε ὥραιοντερον ἀπὸ ἕνα τὰ προηγουμένα) ὁ Καλονισμὸς μόνον εἰς τοὺς συνδρομητὰς και εἰς τὰ ἀδελφία των δίδει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὸς Διαγωνισμοὺς τῶρα, τί θέλεις νὰ κάμω;...) Κίχλην (φίλη!)) Ἀθισμένην Βαρίλλιαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις) Καρχαριαν τοῦ Φαλήρου κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Ἰουλίου.
Ὁ χάρις των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οὐ διαγωνίζομενοι, παλεῖται ἐν τῷ Ἰουλίῳ μὲ εἰς φανέλλους, ὅν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1

296. Αεξίγριφος.
Δυὸ γράμματα, εἰς σύνδεσμος και κάποιον ἔργον [αλειον]
Ἀποτελοῦν γνωστότατον ὄνομα γυναικείον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταταρῶνος τῆς Τσαρκώτης [Ε]

297. Στοιχειόγριφος.
Εἶνε ἄγριο θηρίον
Κι' ἂν ἀλλάξῃ ἕνα στοιχεῖο,
Εὐθὺς λάκκο θά του σκάψῃς.
Ζωντανὸν γὰ νὰ το θάψῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παρνασσῶ [Ε]

298. Τονόγριφος.
Ἐν ἐπίθετον ποῦ ἐξέρσις, ἀν παροξυτονισθῇ, Κάτι ἀπὸ τὴν φυγὴν σου, εἰς τὸ σῶμά σου θὰ ῥῆθῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτὸς [Ε]

299. Ἀναγραμματισμός.
Εἰς τὰ δάκτυλά σου μ' ἔχεις
Ἄποιο εἶμαι ἂν μάρτυρας,
Και θὰ μ' ἔχη τὸ λεμόνι
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κατασομόλλου [Ε]

300. Συλλαβικὸν Τρίγωνον
1. — Τὸ πρῶτον εἶνε ναύαρχος ἀρχαῖος, ἔλακουστός.
2. — Τὸ δεύτερον μόν σοφιστής εἰς δλους σας γνωστός.
3. — Μὲ ἔχουν ὅλ' οἱ σκελετοί, και τῶνον και ἀνθρώπων.
4, 5. — Ἡῦρες τὰ πρῶτα; και ἡμᾶς; θὰ εὐρυσ χωρὶς κόπον.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

301. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 = Βασιλεῦς
2 6 3 4 1 = Θεᾶ
3 4 3 5 6 = Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος
4 3 2 1 = Δένδρον ἢ πέλις.
5 6 1 = Ὅρος
6 5 6 = Ἀντανομία.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας [Ε]

302-305. Ἀπροσδόκητα.
1. — Τὶ κάμνει ἄνθρωπος εὐρισκόμενος ἐπὶ λόφου κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου;
2. — Τὶ ἰσχυρότερον ἐνὸς Ἑλλήνου;
Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαίου [Ε]

304. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ δεπλῆς Ἀκροστιχίδος.
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστη των κάτω λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὡν τὰ μὲν ἀρχικὰ νὰ σχηματίζον κατὰ σειρὰν ἀρχαῖαν πόλιν, τὰ δὲ τέταρτα μέλος τοῦ σώματος: **τρίτος, διάτονον, πλάτος, ποθρον, ἄλντος.**
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεαγέτους [Ε]

305. Φωνηεντολόπον
* — ε — κρ — γιν
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τυτίου [Ε]

306. Γρίφος.
H i : η x δι 1 H η η
θη α ντα K. η η
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λοχεναῶναρχου Θεμιστοκλέους [Ε]

307. Μαγικὴ Εἰκὼν.
Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 204 Μαγικῆς Εἰκόνας. Τὸ κομμένο ἄλογον θὰ ζωγραφισθῇ ἄπλως ἐπὶ τοῦ Χάρτου τῶν Λύσεων, ἀνε περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 16.

191. Μύκονος (μήκων, ὅς.) — 192. Κακία, ἀκακία. — 193. Πύργος — Πύρρος. — 194. Ἀστακός.

195. Π B K
A O Y
N I Δ
A I Σ Q Π O Σ — ΣΙΔΩΝ — 199
N T Δ
I I Η
A A Σ

198.

6	21	18
27	15	3
12	9	24

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχίαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χεῖρα ἡμῶν ὑπερτίμα και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Παιτρικίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικῶ δραχ. 7. — Ἐξωτερικῶ φρ. χρ. 8
Ἄει συνδρομαί ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς και εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Ἀλίου, 117, ἔναντι Χρυσοσηλωτιστικῆς

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Ἰουνίου 1900 **Ἔτος 22^{ον}.** — Ἀριθ 25

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 201.)

— Ἐπιτὰ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κελύδην τοῦ Βερνι' τὸ δωμάτιον ἦτο ἄνω κάτω εἰς τὸ ἔδαφος ἐφάνετο ἕνα μεγαλὸν τέλμα αἱμακτοῦ. Ἡρώτησα τὴν γυναικὰ τῆς γειτονικῆς καλύθης, ἐκεῖνην ἡ ὅποια ἐρώναζε τὸν ἰατρὸν Αὐτὴ με τὴν ὀφροδίτην της, μετὸν τρόπον της ἐμαρτύρει, και χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ποῖος ἦτο ὁ ἔνοχος' εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρῶτην στιγμὴν ἐνόησα ὅτι ὁ δολοφόνος εἶνε ὁ ἄνδρας της. Αὐτὴ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε' ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη και νὰ μοῦ εἶπῃ ὅλοι τὸ γνωρίζουν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔχει τὴν τόλμην νὰ τὸ εἴπῃ φανερά' τὸν κύρ Ματάδον τὸν φοβοῦνται και ἔξω οἱ ἄλλοι, ὅσον και εἰς τὸ σπῆτι του.

Ἄλλ' ὅ,τι δὲν τολμοῦν νὰ εἴπουν καθαρά, τὸ ὑποδηλώνουν και ἀπὸ τρία διάφορα μέρη ἔλαβα τὰς ἐξῆς σημαντικὰς πληροφορίας: Χθὲς τὸ πρωτὸ ὁ Ματάδος δὲν εἶχε πεντάραν ἤθελε νὰ βάλῃ ἐνέχυρον τὰ πράγματά του διὰ πενήντα φράγκα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδιδε, διότι δὲν ἀξίζον οὔτε πέντε. Ἐν τούτοις, χθὲς τὴν νύκτα ἔπαιξε διαβολομένα, και ἐδεικνυε με ὑπερηφάνειαν εἰς τοὺς συντρόφους του ψήγματα χρυσοῦ και κόνιν' ἐπειτα ἔκομα και τραπέζι εἰς τοὺς φίλους του, — ὄλους ὡσὸν αὐτὸν, τοῦ σχολικοῦ και τοῦ παλουκισῶ, — και ἔώραξε τὴν περιουσίαν του, προκαλῶν ὅποιον τολμᾷ νὰ ἐλθῇ νὰ τοῦ τὴν ἀφαιρήσῃ.
— Ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί κατηγανακτημένος, ὁ δολοφόνος στηρίζεται τὸ θάρ-

ρος του εἰς τὴν ἀτιμωρησίαν, και νομίζει ὅτι θὰ μᾶς φοβίσῃ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ τακτικὴ ἐξουσία. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν πρὸ τοῦ καθήκοντος, τὸ ὅποιον μᾶς ἐπιβάλλεται. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἰδρῶσωμεν ἡμεῖς τὴν ἀρχὴν, ἡ ὅποια μᾶς λείπει, και ἀμέτρητα μιλίοντα. Πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ τιμωρήσῃ ὁ ἔνοχος' θὰ διοργανωθῶμεν βραδύτερον. Αἱ πλάγαι κατηγόριαι, αἱ δειλαὶ καταδοσεις, τὰς ὁποίας συνέλεξεν ὁ Γεράρδος, χίλις παράπον κα ὅποιε ἤκουσα

Ἄδναμις ἀρματωμένη ἔρχεται. Πρέπει νὰ φύγετε! (Σελ. 210, στήλ. α')

ἐγὼ, αἱ πληροφορίαὶ ὄλων σας, ἀποδεικνύουν με τὸ παραπάνω ὅτι ἡ πλειονότης τῶν ἀποίκων ἐθερῶνθη τὸ χάος τὸ ὅποιον ἐπικρατεῖ ἐδῶ, και ἐπιθυμεῖ τὴν τάξιν, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν εἰρήνην. Ἡ ἀνανδρος και θρασεῖα ἐπίθεσις τῆς νυκτὸς ἠνοίξε τόσο ὀφθαλμούς και τῶν τυφλοτέρων ὡς ἀποψε θ' ἀποσταθῶμεν εἰς τοὺς μεταλλευτάς, θὰ ζητήσωμεν τὴν υποστήριξιν τῶν τιμῶν ἀνθρώπων, τὴν βοήθειαν τῶν γεννητίων, τὴν ὑποταγὴν τῶν δειλῶν. Ἀπὸ τοὺς καταλληλοτέρους ἐξ αὐτῶν και ἀπὸ τοὺς πιστοὺς μας Ματαδέλους θὰ σχηματίσωμεν ἕνα τάγμα ἀρετᾶ ἰσχυρὸν ὥστε νὰ καταστήσῃ σεβαστὴν τὴν θέλησίν μας' εἰ ἀνθρωποὶ μας εἶνε καλὰ γυμνασμένοι χάρις εἰς τὸν Βέμπερ οὔτε ὄπλα οὔτε φυσίγγια μᾶς λείπουν, και ἔχομεν ὑπερῶν ἡμῶν τὸ δικαίον.
Τὴν ἐπαύριον χίλιε ἀνδρες ἦσαν ἔνοπλοι προσήλυθον πολὺ περισσότεροι παρ' ὅσον ἤλπιζε ὁ κ. Μασσαί. Εἰς τὴν ἐκ τῷ προχείρῳ σχηματισθεῖσαν ἐκεῖνην φρουράν, ὄλοι σχεδὸν ἐγνώριζον τὸν χειρισμὸν τοῦ πολυκρότου και τοῦ πυροβάλου, οἱ δὲ φλογεροὶ λόγοι τοῦ κ. Μασσαί εἶχον ἐμβάλῃ εἰς τὴν καρδίαν και τῶν μάλλον ἀδιαφόρων τὴν ἀπόβραση νὰ συμφρονίσουν ὅπως ἔπρεπε τὸν Ματάδον και τὴν συμμορίαν του.
Τώρα, λαβόντες θάρρος, ὠμίλουν και οἱ δειλοτέρη. Ναι, οὗτος ἦτο ὁ δολοφόνος' ἀλλὰ και αὐτὸς ὁ Ματάδος δὲν τὸ ἀπέκρυπτεν' εἶχε προαναγγείλῃ εἰς τοὺς κύκλους του τὸ κακούργημα' και τὸ θλιβερόν ἦτο ὅτι κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.
Ἐξείκνησαν τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὄραν' εἰς πᾶσαν μικρὰν πλατεῖαν ὁ στρατός ἐ-